

SVENSK MUSIKTIDNING.

I hvarje nummer ett eller flere nya och företrädesvis lätta musikstycken för piano eller sång.

Utgifvare: **ALFRED LUNDGREN.**

STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTR.-ARTIFERLAG 1880.

Porträtt i hvarrt eller hvartannat nummer.

Innehåll: Porträtt af Professor Gustaf Mankell. — Skön konst. — Ur Rossinis lefnad. — Märklige yttranden öfver musik. — Pianomusik: Vårfläkt af H. Reber. — Vals ur op. Regimentstrumslagarens dotter af Offenbach. — Glam af Th. Dubois samt Böhmersång af F. Beyer. Musik och Teater. — Från utlandet. — Hvarjehanda.

Skön konst.

Läran om de sköna konsterna innefattas i en af de vetenskaper, som bilda filosofiens område, i Estetiken. Vi skola söka att i denna uppsats gifva en föreställning om konsten i allmänhet, att bestämma hennes natur och hennes ändamål samt att uppvisa hennes förhållande till religionen och filosofien.

Flerehanda meningar hafva varit i svang beträffande konstens ändamål; den äldsta och den allmännaste är den, som ger henne till uppgift *efterhärming* af naturen: deraf uttrycket *imitativa konst*, hvarmed man understundom betecknar de sköna konsterna. Detta system, hundra gånger vederlagdt, men igenkommande ånyo, uthärdar icke pröfning, det motsäger konstens idé och förnekar hennes värdighet; det kan endast försvaras förmedelst en mängd förbehåll och motsägelser; det förblandar konstens ändamål med dess uppkomst. Dessutom, hvarföre skulle människan efterhärma naturen? hvilket intresse funne hon i denna barnsliga lek? nöjet af att för sig ådagalägga sin

vanmakt, förty kopian komme ju alltid att stå lägre än originalet. Vidare, hvilken konst är det som verkligen imiterar? är det arkitekturen? Må man då visa oss ur-bilden till Parthenon; om det är sant att det första templet varit en grotta och att den gotiska katedralens bågar erinra om skogens löfhvalf, så må man erkänna

att efterhärmingen väl mycket afvikit från den primitiva typen. Det blefve då nödvändigt, för att vara konsekvent, att påstå det ju mera konsten fjermt sig från sin upprinnelse, desto sämre har hon blifvit; att det är den indiska pagoden och icke det grekiska templet som är ett klassiskt verk. Bildhuggarekonsten till och med, hvilken framter människokroppens sköna former, inskränker sig icke heller den till att efterlikna. Om man antar att det gifvits en människa, hvilken kunnat tjena som modell för Apollo, hvar har bildhuggaren tagit de karaktärs-egendomligheter han gifvit guden? ädelheten och det gudomliga lugnet, som afspeglas i denna gestalt? Han har, svarar ni, idealiserat den mensklige formen och dess uttryck; jag tror som ni; men hvad är då ideal? detta ord har i ert system ju ingen betydelse. Efterhärmingens grundsats, hvilken erbjuder någonting rimligt såsom använd på de bildande konsterna, förlorar helt och hållet sin mening, när det blir fråga om konst, som ej längre vända sig till ögat, utan till känslan och inbillningskraften, såsom musik och poesi. Ty sålunda borde skaldekonsten, för att icke afvika från sin högsta lag, uteslutande hålla sig till den beskrifvande genren. Hon skulle inskränka sig till återgifvandet af naturens vexlande scener och människolifvets skilda belägenheter, än mer, all den-

GUSTAF MANKELL.

(Se nr 7, sid. 53.)

stund skaldekonsten förfogar öfver uttrycksmedel, likartade med hvar en af de öfriga konsternas, skulle hon i sin tur efterhärma dessa. Skalden blefve imitatör par excellence. Men detta uttryck är en förfördelande motsägelse. Skald betyder i sjelfva verket *skapare* och icke efterbildare. Detta system misstyder alltså konstens ändamål, som icke är att efterbilda utan att skapa, icke skapa af intet, hvilket ej blef menniskan gifvet, utan att medelst från naturen lånade ämnen framställa förnuftsidéer. Dessa idéer, dem människan bär inom sig sjelf och som äro hennes andes grundstoff, innesluta jemväl naturen i sitt sköte, det är de som utbreda i världen lif och skönhet.

(Forts.)

Ur Rossinis lif.

Då Napoleon 1812 rustade till krig emot Ryssland, träffade lotten Giacomo Rossini i hans fädernestad Pesaro, som då hörde till Kyrkostaten, och han skulle såsom soldat medfölja den nye Cesars fana till Moskwa. Hans moder, som älskade honom oändligt, blef vid underrättelsen härom vanmäktig af förskräckelse. Vid den tiden hade han skrivit tre små operor, den lilla komiska *"Il cambiale di matrimonio"* för Venedig, *"Equivoco"* för Bologna och *"La Pietra del Paragone"* för Theater della Scala i Milano. Den senare operan hade glänsande framgång, gjorde honom hastigt känd och kan betraktas såsom den egentliga begynnelsen till hans ärorika konstnärsbana. Bakom denna opera förskansade sig nu rekryten Rossini. Han skref två bref, bägge till damer i Milano, den ena af dem en firad sångerska. Dessa vände sig till de högsta myndigheterna, dock förgäfvets, ty ingen vågade utsätta sig för Napoleons vrede, som, rörande militära frågor, var af rent drakonisk stränghet. En afton då *"Pietra"* återigen gafs på Scalateatern var vicekonungen Eugène Beauharnais der närvarande, då nyligen återkommen från en tjänsteresa. Efter andra akten infann han sig på scenen och närmade sig den vackra sångerskan, i hvars händer Rossini anförtrött sitt öde. *"Signora"*, började han, *"jag måste säga er, att jag är alldeles hänryckt, hänryckt öfver er sjelf, ert behag, er sång och äfven öfver operan; denne Rossini har en stor framtid."* Till all lycka, svarade sångerskan, anlitande det gynnsamma ögonblicket, *"beror det ensamt på ers höghet att skydda denna framtid, ty man står just i begrepp att låta skjuta ihjäl den genialiske ynglingen."* *"Huru så?"* frågade Eugène förvånad, *"han har väl inte tagit del i någon sammanläggning heller."* *"Icke det ringaste"*, svarade sångerskan, *"men han är rekryt och skall snart marschera mot Ryssland."* — *"Jag är er serdeles förhunden för denna nyhet."* — *"Hans arma moder är nära döden af ångest för sin son"*, fortfor primadonnan; *"om jag vågade trösta henne!"* — *"Ja, trösta henne ni"*, uppmanade Beauharnais. — Eugène Beauharnais, en den noblaste natur på sin tid, en man, som

till och med efter Napoleons fall af de segrande behandlades med största sympati och aktning, stod ännu icke på långt när på höjdpunkten af den kultur, som tilldelar en soldat ojemförligt större värde, än en stor ande. Fjorton dagar efter denna underhandling erhöi rekryten Rossini sin befrielse från armén på grund af följande tankvärda domslut: det vore en skam för italienska nationen att låta nedskjuta ett så musikaliskt geni.

Märkliga yttranden öfver musik och musici.

Själen är en fördold musiker, hvilken med sina melodier, harmonier och dissonanser utefter känslornas hela skalföljd genomspelar anden och med sina veka strängar — nerverna — sträcker sig ner i den fysiska tillvaron.

Ludv. Eckhardt.

Huru många halfkonstnärer faller det icke in att ombilda sin vanmakt till snille och att sätta i system sin organisations bristfälligheter! Sålunda har man sett målare, ur stånd att fatta det sköna, djerft förneka idealet och sätta all konst i det raa återgifvandet af verkligheten. Man har också sett komponister, renons på melodiska idéer, med förakt bortränga melodien, likasom, enligt en sinrik mans yttrande, musik utan melodi icke vore en fiskrätt utan sås. Det är den gamla fabeln om räfven med afhuggen svans och som råder de andra räfvarne att göra sig qvitt en obeqväm prydnad. Var så god, vänd dig om, så ska vi oss besluta, svara försigtigt hans vänner. Olyckan vill att folk af verld äro långt ifrån lika kloka.

Félix Clément.

Hos mannen måste tonerna slå gnistor ur själen.

L. van Beethoven.

Matheus-Passionen (af Bach) är världens femte evangelium.

Marx.

(Forts.)

Musik och Teater.

Den unge pianisten hr Hjalmar Meissners konsert i musikaliska akademien.

Att smida medan jernet är varmt är en, fast jernhaltig, dock tillika gyllene regel, särskildt för tonkonstens yngre nutida ämnessvenner i vårt land. Antingen — eller. Antingen måste den unge sig utdane virtuos (de unga komponisternas släkte är då hos oss i det närmaste utdödt) ha vetat att i tid vädja till publikens uppmärksamhet — eller öppnas för honom, vare sig som levande eller död, hans graf; vågar han glutta fram derur, så benämnes han med full konsekvens för gengångare. Att nu icke tala om, att vid befordran, vid musikplatsers tillsättande *"pappersmeriterna"*, d. v. s. examensbetygen, numera inför intrigspelets vilda jagt te sig ungefär som ett stängsel, hvilket i de flesta fall vore högst barnsligt att icke ignorera; så är vanskligheten af ett pietet-

fullt, omfattande, djupgående, konstnärsmålet afseende daningsarbete vorden till en den evidentaste dagliga erfarenhet — såvida nemligen icke samma arbete försiggår, så att säga, midt framför publikens egna ögon: ty *då*, men också endast *då*, kan dess framgång anses betryggad.

Det är alltså med glädje vi se en och annan lofvande ung talang, fast säkerligen utan reflektion öfver något som helst af antydda förhållanden, visa sig på täflingsbanan. Hr Meissner producerade sig i egenskap af sådan talang inför en intresserad, om ock fåtalig publik, af hvilken han för sina prestationer belönades med applåder och inropningar. Tillsammans med sin fader hr Aug. Meissner och hr Joh. Lindberg spelte han Beethovens Essdurtrio (op. 70), ett verk med tilltalande drag, särdeles i de begge midtelsatserne, hvaremot de båda yttersta satserna torde vara mindre egnade som proba å kammarstilens finesser. För samspelet, till sin verkan trouleradt af akustiska olägenheter, kunde önskats en, stundom något mera modererad styrka i pianot, särdeles i basackompagnementet; dessutom böra, vid (stränga) imitationer de olika instrumenten emellan, tonfraserna så nära som möjligt i föredraget efterlikna hvarandra. Som solist spelte konsertgäfvaren, utom ett föga lyckadt stycke af Schumann, tvenne verkliga smakbitar af Chopin. Sin höjdpunkt nådde han i Bachs italienska konsert, synnerligen i första och sista satsen. Det svårhandterliga andantet fordrar en utomordentligen djup uppfattning, som väl knappast af en så ung spelare lär kunna äskas. Vi tillönska den förhoppningsfulle bachspelaren ett allt innerligare, kärare nöje af sitt rika ämne. — Till slut gaf han trenne stycken ur en suite (Emoll) af Raff. — Hr Lindberg tog publiken med storm genom sitt föredrag å violin af *"Ziguenerveisen"* af Sarasate. Sångnummer föredrogos af åtskilliga lofvande qvinliga elever i solosång.

Sjunde populära Symfonikonserten. Huruledes nordens tondiktande ande sedan urminnes tider genomsusat våra skogar och dalar med sin veka, rörande melankoli, kommande nejderna att genljuda af de fagreste melodier, som ända in i framtidsmusikens tidevarf och derutöfver skulle vitna om det skönas oförgångliga natur — detta bör vara oss allom väl bekant. Frågan blir nu huruvida Norden infriat och allt fortfarande infriar dessa sina rika löften; om i en tidsepok af visserligen hög konstutveckling, men också af sådan öfverretning och förslappning, med så stegrade njutningsbehof, att äfven helt vidunderliga musikaliska företeelser och s. k. rigtningar kunna, allt för nyhetens skull, vinna adepter — fråga blir huruvida vi under allt detta bevarat vår ursprunglighet, vår nedärfda skatt af melodisk uppfinning och om vi veta att, i ordets allra ädlaste mening, ockra dermed; om, sedan nordens sångmö iklädts den utbildade konstens stjärnerika drottningsskrud, hennes drag äro lika innerliga, hennes blickar lika talande, hennes röst lika, ja ännu mera hänförande än förut? Hvarje våra anor värdig nordisk dikt i toner svarar härtill: ja; hvarje

Vårflägt.

H. Reber.

Met: ♩ = 184.

PIANO.

p

Fine. *f* *cresc.*

f

rf *rf* *p*

Valse

ur operetten Regimentstrumslagarens Dotter.

J. Offenbach.

PIANO.

The piano score is written for a grand piano in 3/4 time, with a key signature of three sharps (F#, C#, G#). The score consists of eight systems of music, each with a treble and bass staff joined by a brace. The piece begins with a piano (*p*) dynamic. The first system shows the initial melody and accompaniment. The second system includes a trill (*tr*) and a triplet (*3*) in the treble staff. The third system features a trill (*tr*) and a piano (*p*) dynamic. The fourth system includes a trill (*tr*) and a piano (*p*) dynamic. The fifth system includes a trill (*tr*) and a piano (*p*) dynamic. The sixth system includes a trill (*tr*) and a piano (*p*) dynamic. The seventh system includes a trill (*tr*) and a piano (*p*) dynamic. The eighth system includes a trill (*tr*) and a piano (*p*) dynamic. The score concludes with a final chord.

ff

Two systems of piano introduction in G major, 2/4 time. The first system consists of two measures, and the second system consists of four measures. The music is marked *ff* (fortissimo).

G l a m.

*Quasi presto.**Th. Dubois.*

PIANO.

p

Two systems of piano introduction in G major, 2/4 time. The first system consists of two measures, and the second system consists of four measures. The music is marked *p* (piano).

Fine. *f* *p* *f*

Two systems of piano introduction in G major, 2/4 time. The first system consists of two measures, and the second system consists of four measures. The music is marked *f* (forte).

p

Two systems of piano introduction in G major, 2/4 time. The first system consists of two measures, and the second system consists of four measures. The music is marked *p* (piano).

dim. *p* *Coda.* *f*

pp D. C. al Fine poi la Coda.

Two systems of piano introduction in G major, 2/4 time. The first system consists of two measures, and the second system consists of four measures. The music is marked *p* (piano).

Små Lätta Pianostycken.

IV. Böhmersång.

Andantino.

F. Beyer.

PIANO.

p dolce espressivo.

fz leggiero il basso.

Ped.

fz

mf

fz

Ped.

fz

annan sådan svarar undfallande eller nekande.

Att det vackra, genomsvenska, af förste hotkapellmästaren L. Norman valda och dirigerade programmet till ofvannämnde symfonikonsert icke kunde få utgöra något bleklagdt *nej*, var ju tydligt, och publikens lifliga bifall ådagalade äfvenledes detta förhållande. Franz Berwalds Ouvertyr till Estrella di Soria är att räkna till denne egendomligt trotsige komponists bättre arbeten samt är ett gerna hördt konsertnummer. — Kär var oss den förnyade bekantskapen med Aug. Södermans ballad Qvarruinen, ett i hufvudsak särdeles qvickt och fiffigt stycke: man tänke endast på den karakteristiska imitationssatsen, för att genast ha framför sig en god mästare. Det väl långt utdragna slutet verkar dock tröttande. Sångpartiet, föredraget af hr Lundqvist, går hvad uttrycksfullhet beträffar sällan öfver talad text; men orkestern är underhållande. — Symfonisatsen af J. A. Josephson, ett andantino i C-moll, var, särdeles med afseende på komponistens nyligen timade frånfälle, särdeles väl vald. Ej danad till symfonisk hjelte, har den bortgångne, saknade tonskalden ej på detta fält inäktat åstadkomma någonting egentligen storslaget. Bristande polyfon utbildning gjorde ock sitt härtill; det Beethovianska trotsat låg ej heller i hans natur, hvars bekymmerslösa vekhet uti ifrågasvarande bekymmer tydligt framträdde. Hr Anton Andersen, en för våra läsare bekant komponist, fans å programmet representerad medelst tvenne vackra sånger med orkester, och hvilka, sjungne af fröken Niehoff, lifligen applåderades. — *I skogen*, tonmålning för orkester af Fritz Arlberg, visar ej mindre tonsättarens fina ackordsinne och — mot Richard Wagner vända blick, än äfven skicklig instrumentering.

Ludvig Normans Essdur-symfoni, hvar-åt ensamt dess förträffliga final skulle vara tillräcklig att tillförsäkra en afgjord framgång, afslöt på ett värdigt sätt aftonen, i det den beredde dess populära författare en entusiastisk hyllning medelst applåder, inropningar samt till slut en lagerkrans.

Hugenotternas upptagande å lyriska scenen med fröken *Riego* i Valentins parti har helsats med acklamation så af publiken, hvilken kastat blombuketter, som ock af pressen. Sångerskans stämma tyckes ha återvunnit sin förra kraft och glans. Hr *Arnoldsons* Raoul står som bekant synnerligen högt, likaså hr *Willmans* trofaste, oförfärad Marcel, hvilket också af publiken entusiastiskt tillkännagafs. Fröken *Strandberg* har i drottningens roll ett af sina briljantaste partier och skördar rikligt med bifall. Fröken *Karlsohn* utförde med framgång pagens, likaså hr *Lange* Grefve Nevers' rol.

Den lille *Dengremont*, underbarnet, den framstående violinvirtuosen, lät i tisdags med stor framgång höra sig å en på Kongl. stora teatern gifven konsert. Vi återkomma i nästa nummer till denna intressanta företeelse.

Ett *celebert konstnärspär* kommer att redan i slutet af månaden gästa hufvudstaden. Madame *Sinico-Campobello* (f. Clarisse Marini) och hennes man signor *Enrico Campobello*, båda från Her Majestys Teater i London, äro nemligen under deras förestående tournée i Skandinavien, att förvänta till Stockholm i slutet af innevarande April månad. Det så högt uppburna artistparet uppträdde under tournéen för första gången söndagen den 11 dennes å Kongl. Teatern i Köpenhamn, hvarvid madam *Sinico* utförde Margarethas roll och signor *Campobello* Valentins parti. Af de ytterst smickrande loford, hvarmed synnerligen madam Campobello i engelska och franska journaler formligen öfverhopas, och hvaraf vi i nästa nummer skola gifva våra läsare ett och annat prof, kan man sluta det oss här förestår en högst ovanlig konstnjutning.

Komponisten *Johan Lindegren* har i anledning af Nordenskiöldshögtidligheterna skrivit en stor festmarsch, till *Vegas Hjeltar*, hvilken i dagarne utkommer hos Elkan och Schildknecht.

Mindre Teatern har med framgång upptagit Offenbachs *Regementstrumslagarens dotter*, hvilken operett gjort så utomordentlig lycka i Paris och Wien. Om utförandet är ingenting annat än godt att säga.

Uppsala universitet. Director-musicebefattningen vid universitetet. I följd af professor Josephsons bortgång beslöt universitetets mindre konsistorium att hos kanslersemetet föreslå att förorda studentkanslern sånganförare till kand. I. E. Hedenblad till erhållande af förordnande att tills vidare förestå befattningen såsom universitetets director musices.

Hedersgäster vid studentcorpsens allmänna sångförenings vårkonsert i hufvudstaden blifva samtliga deltagare i Vegaexpeditionen, vetenskapsmän, officerare och matroser.

Från akademiska sångföreningen i *Helsingfors* har ankommit följande telegram: "Akademiska sångföreningen, Hedenblad, Uppsala.

Broderligt deltagande i Eder saknad beklaga vi djupt Josephsons bortgång; äfven i våra salar och bygder klinga hans toner; äfven våra hjertan värmas vid dem. Frid öfver sångarveteranens minne!

Helsingfors akademiska sångförening.
Nils Kiljander.

Från utlandet.

Henri Wieniawski afled den 2 dennes på sjukhus i Moskwa.

På stora operan i Paris, hvarest orkestern i akustiskt hänseende ej förmår göra sig fullt gällande, vill man afhjelpa denna olägenhet derigenom att man höjer upp orkestergolfvet, så att deraf blifver

likasom en stor resonansbotten med tomrum inunder. På Opéra comique har man på detta sätt uppnått lyckligt resultat.

Chopins minnesvård i helgeandskyrkan i Warschau afstäcktes den 6 sistlidne mars. Den utgöres af konstnärens byst, huggen i hvit marmor och stående i en nisch af samma material. Framför äro tvenne genier, af hvilka den ena synes hafva på en tafla tecknat följande inskrift: Till minne af Friedrich Chopin, upprest af hans landsmän; han är född i Zelazowa-Wola den 2 mars 1809 — död i Paris d. 17 oktober 1849.

För några dagar sedan egde den ceremoniella akten rum då Chopins hjerta inmurades inunder minnesvården. Hjerstat ligger inneslutet i ett glasetui, insatt i ett svart träschatull, hvari det nyligen anländt från Paris. På ena sidan af schatullet är infattadt ett silfverhjerata med följande inskrift på polska språket: Friedrich Chopin, född i Polen den 1 mars 1810, död i Paris d. 17 oktober 1849. Schatullet nedsattes i en ekkista, och denna inmurades. På en marmortafla utanför står inristadt: "Här hvilat Friedrich Chopins hjerta."

I London har grundlagts ett nytt musik-konservatorium, till hvars ledande pianisten *Wilhelm Ganz* blifvit utsedd.

Om konung *Ludvig af Bayern* och de separatföreställningar han brukar afhöra i sin hofsteater i München berättas följande:

Såsom bekant äger ingen tillträde till dessa föreställningar. Så mycket anmärkningsvärdare måste det följaktligen synas att helt nyligen vid en sådan, då Nibelungen-Ring uppfördes, en enda dödlig erhållit på konungens uttryckliga medgifvande tillträde till teatern. Denne var hr Stein, informator för Richard Wagners barn, hvilken tillfälligtvis uppehöll sig i München och genast fått sin anhållan beviljad. — För några år sedan tillbragte en engelsk hertiginna med sina två döttrar sommaren vid Starnbergersjön gent öfver mot konungens sommarställe. Hertiginnan yppade för konungens flygeladjutant, som ofta besökte de tre damerna, sin lifliga önskan att få öfvervara en separatföreställning af "Lohengrin". Det på skämt gifna rådet, att hon härom skulle vända sig direkt till konungen, togs af henne på fullt allvar, och det utfördes äfven punktligt. Några dagar derefter lät konungen öfverbringa det svaret, att han med nöje beviljade hertiginnan med sina döttrar den framställda begäran. När den utsatta dagen kom, måste på konungens befallning adjutanten ledsaga damerna till teatern; de intogo platser efter högsta rang, och med stor älskvardhet lät konungen genom adjutanten tillställa dem praktfulla buketter.

Om den nya amerikanska nationalhymnen skrives: "Starspangled banner" är nedgjord, "Yankee doodle" har blifvit bannlyst. Den nya stjernan på tonernas himmel heter: *Columbia*. Fadern till densamma är *Patrick S. Gilmore*. Han hade

kommit på den idéen att Amerika måste hafva en ny nationalhymn. Sedan sex månader meddelade "Herald" regelbundet underrättelser öfver hymnens första utkast, utarbetande och fulländning och gaf slutligen tillkänna att Gilmore ämnade skänka den åt amerikanska nationen. Spänningen var utomordentlig, när Gilmore sistlidne juldag i Stenway-Hall lät höra den första gången; den utfördes med blandad kör af fyra hundra röster jemte orkester på hundra man. Hittills hade ingen utom de utförande fått höra den. Salen fylldes till trängsel med åhörare. En vän till Gilmore höll från talarestolen ett inledande föredrag, en skådespelare uppläste texten till hymnen, derpå spelade orkestern den nya kompositionen, miss Emma Thursby, en betydande sopransångerska, sjöng några strofer, slutligen kom kören, och allra sist föll äfven publiken in. Hela Newyorkerpressen jublade morgonen derpå: Vi hafva en nationalhymn! Början af hymnen erinrar om en kör i "Judas Mackabeus", midten om Marseillaisen och slutet om "Deutschland, Deutschland über Alles."

De första konserterna i London under Hans Richters anförande äro bestämda till den 10, 20, 24, 27, 31 Maj och 3, 7, 10, 14 Juni. Orkestern kommer att räkna 100 personer. Bland annat komma Beethovens samtliga sinfonier att uppföras i tur och ordning.

Titschatschek, den firade Dresdener-hjeltetenoren, gasterade under de 32 åren af sin ärofulla verksamhet från 1839 till 1870 i 50 olika städer och uppträdde sammanlagt 142 gånger eller i genomsnitt 4½ gång pr år. Huru annorlunda nu med de gasterande artisterna!

Festkomitén i Brüssel har redan utsändt programmet till den musikaliska täflan, som med anledning af den belgiska oafhångighetens 50-års-jubileum kommer att ega rum d. 25 och 26 juli samt den 8 och 9 augusti. Det första internationella priset för täflande från alla länder utgöres af konungens guldmedalj och 4000 frcs; de öfriga prisen variera emellan 2000 och 100 frcs och gälla för stora sinfonier ända till kompositioner för körsång.

Grefve Geza Zichy, den kände ungerske magnaten och enhändte pianovirtuosen har fått anbud att göra en konsert-rundresa till Amerika emot ett honorarium af 50,000 dollars. Han har icke antagit det, utan fordrar dubbelt så mycket. Beviljas denna summa, så tänker han använda den till en musikalisk Zichy-stiftelse i Pest.

Staden Lugos i Ungern förtjenar ett aktningsfullt omnämnande för det, i förhållande till folkmängden (14,000 invånare), der rådande ovanligt verksamma musiklif. En Sång- och Musikförening derstädes har i år offentliggjort sin tjugotonde årsberättelse. Föreningen räknar 52 aktiva och 274 passiva medlemmar samt 22 hedersledamöter. Årligen gifvas flere konserter; i en af föreningen inrättad

musikskola meddelas dagligen fyra timmars undervisning. Skolan besökes af 76 gossar och flickor.

Moritz Dengremont har i Hamburg låtit höra sitt första kompositionsförsök: *Ma première pensée*. Föredraget af den unge komponisten sjelf, emottogs detsamma med stort bifall och måste gifvas da capo.

Hvarjehanda.

Man berättar om en ryktbar sångare (engagerad för en säsong i Rio-Janerio) hvars omätliga glupskhet intet medgifvande kunde tillfredsställa:

— Förutom den öfverenskomna lönen, sade han, begär jag 500 francs pr afton i flitpenningar.

— Det beviljas er.

— Jag begär också att man håller mig med vagn för att fara till och ifrån teatern.

— Det skall ni få.

— Jag begär äfvenledes att man betalar mina hotellräkningar.

— Vi skall dra försorg derom.

— Jag fordrar...

— Om förlåtelse, atbröt impressarion, då måttet blifvit rågad, ni fordrar utan tvifvel att kejsaren af Brasilien abdikerar till er förmån; detta står nu inte i min förmåga att uppfylla, och ni blir utan såväl hans krona som alltsammans det öfriga.

En uppkomling hade kommit underfund med, att det hörde till goda tonen att tycka om musik samt hade förskaffat sig inträde vid en af de populära symfonikonserterna.

Han lyssnar samvetsgrant på ett af mästestyckena, allt under det han i otakt med hufvudet markerade rytmen, likt en felaktig metronom.

Hastigt hviskar han sin granne (en kännare) i örat:

— Förlåt mej, hvilken tonart går det här stycket i?

— I B-dur.

— Den passionerade amatören återtog suckande:

— Det var skada det!

Och han fortsatte att markera rytmen i otakt.

Nyligen vägrade helt oförväntadt tenoren Aramburo i Milano att sjunga representationen till slut.

Det tyckes som vore detta hans sätt.

För två år sedan sjöng han *Lucie* på italienska operan i Paris tillsammans med m. l. Albani.

Helt plötsligt, midt i spektaklet, utan skäl, och oaktadt han var vid den bästa röst, förklarade han i foyern att han ämnade gå och klä om sig och att man finge sluta operan bäst man gitte.

På alla föreställningar, som man gjorde honom, svarade han endast:

— *Non canto!* Jag sjunger inte. Och redan hade han slängt från sig värjan och börjat aftaga jackan.

Mr Escudier, underrättad om saken, lät, i stället för att inleda ett samtal, som till ingenting skulle gagnat, kalla två polis-

betjenter, hvilka han uppstälde vid dörren till foyern.

När Aramburo aflägsnade sig för att gå till sin loge, hette det:

— Här kommer ingen fram.

— Huru?

— Nej, ni måste sjunga eller genast gå i fängelse!

Detta sista ord gjorde enorm verkan.

— *Prigione! Prigione!* upprepade med bestörtning tenoren i det han ånyo ordnade sin jacka.

Och utan att göra vidare motstånd återtog han sin roll, som han för öfrigt sjöng beundransvärdt.

Verdis brefstil. Stilen är menniskan, har man sagt. Följande tvenne bref i spartanska lakonismer torde vara för mæstron betecknande.

Efter framgången, den entusiastiska framgången i Rom af *Trubaduren* skref han denna enkla rad:

"*Trubaduren* var inte så illa".

Efter *Den Vilseförda*, som i Venedig misslyckades första aftonen, genom de framställandes... eller publikens förvållande, skref han så här:

"I går qväll, *La Traviata*, fiasko. Hvems fel? Mitt eller publikens? Tiden skall visa't."

Slutligen efter *Sicilianska aftonsången* i Paris var han ännu koncisare:

"Musik i fem timmar. Uff!"

Vi äro nyfikna att få veta, hvad han skrivit efter första representationen af *Aida*.

Musikpressen.

Tredje häftet har utkommit af den nya, tidsenliga och fullständiga upplagan (för piano och sång) af musiken till C. M. Bellmans samlade skrifter.

"Man känner", säger Kellgren, "ej mer än hälften af dessa poemers värde, om man betraktar dem blott som poem. Aldrig ännu voro skaldkonst och tonkonst mer systerligt förenade." "Hör hans dikter *sjungas*" säger Fryxell, "och du skall blifva hänförd."

Någon fullständig upplaga af dessa hänförande melodier har icke funnits tillgänglig för allmänheten allt sedan den som utgafs åren 1836—37, således för öfver 40 år sedan, hvilken redan varit utsäld i många år. (Den upplaga, som åtföljde den af herr J. G. Carlén redigerade *praktupplagan* af skaldens skrifter, såldes aldrig särskildt, utan var blott tillgänglig för köpare af nämnda upplaga, hvartill den utgjorde en bilaga.)

Den nu under utgifning varande torde komma att utgöra omkring 6—8 häften till det billiga priset af 1 krona pr häfte.

Prenumeration å Necken

kan ske å alla postkontor, hos de fleste Herrar Bok- och musikhandlare samt äfven å de större tidningskontoren m. fl. ställen.

Pris: helt år 5 kronor; 3 kvartal 4 kr; halft år 3 kr.; ett kvartal 1,50 kr. postarvodet inberäknadt.

Nya prenumeranter kunna ännu erhålla tidningen från årets början.

Tonkonstens vänner uppmanas vänligen att verka för Neckens spridning.

Redaktionen.

Breflåda.

Hg. Frågan besvaras med "ja!" — Skall användas. Tack!